

[Miml Jakobsen]

Vi ser som bekendt gerne fra CD's side, at vi i år får oppet os her i Tinget, så vi ikke længere skal stå med den tradition, som det desværre er blevet, at det er omkring en tredjedel af Tingets medlemmer, der stemmer for det offentlige budget. Men det kræver noget, det er ikke noget, der kommer af sig selv, det ved vi. Jeg vil blot fremhæve, at debatten indtil nu har været god og afdæmpet.

Når man kommer rundt omkring i landet og taler med folk, navnlig folk ude i det private erhvervsliv, erhvervsledere, erhvervsorganisationer, siger de nogle ting til én, som man naturligvis gerne lytter til, og det tror jeg egentlig ikke det bare er borgerlige partier der gerne gør. Men det gør man selvfølgelig, fordi det er væsentligt, at de mennesker føler og fornemmer, at Danmark er et godt land at tjene penge i. Det er godt at producere her i landet, og de skal have nogle betingelser, så de fortsat har lyst til det, også til at give den en ekstra skalle.

Men man hører også ting, hvor man en gang imellem siger: Jamen hvordan skal man nu få hoved og hale på det her? For hvad siger de også? De starter med at sige: Åh, den offentlige sektor er alt for stor. Tja, bom, bom, er det vist, man siger. Hvad mener de så med det, spørger man. Jo, så kommer denne her med overførselsindkomsterne. Ja, det bruger vi da en del penge på. Men når man går lidt tættere på dem, så er det i hvert fald ikke folkepensionen, de mener. Der er ingen af dem, der synes, at deres forældre får for meget i folkepension, så de dér 50 mia. kr., vi vel er oppe omkring på pensionerne, dem kan vi godt skyde ud. Det er ikke det, de mener. Så når vi selvfølgelig til dagpengene og kontanthjælpen, og dér mener de fleste af dem, at det bruger vi altså for mange penge på. Det synes jeg også. Jeg tror egentlig heller ikke, der er nogen, der synes, vi ikke gør det; jeg har ikke hørt det endnu i hvert fald.

Men problemet er bare, at borer man lidt dybere i det og spørger dem: Jamen hvad nu, hvis vi kunne få nogle af disse mennesker væk fra overførselsindkomsterne. Og jeg understreger, at CD betragter det som en ulykke, jo længere man går på en passiv indkomst, hvis man vel at mærke er i den erhvervsaktive alder. Det er ingen lykke, at man kan være længe på dagpenge, at man kan være længe på kontanthjælp; det er en ulykke. Men det er jo alternativet, der

er det afgørende, for hvad kan man ellers henvise folk til?

Men spørger man så disse erhvervsfolk: Vil I have dem? Så er svaret: Vi har jo ikke brug for nogen lige i øjeblikket, for vi har jo sådan og sådan og sådan. Det næste, de så siger, er: Jamen der er jo for mange offentligt ansatte. Det kan man diskutere. Som vi er blevet enige om under tidligere debatter her inden for den sidste uges tid, er det vel i høj grad et spørgsmål om, at vi definerer, hvad det er for opgaver, vi vil have løst, og dernæst kan vi så snakke om, hvor mange der skal til det. Men spørger man dem så: Jamen kunne I tænke jer at ansætte nogle af disse mange, mange mennesker fra den offentlige sektor, ja, så er der nogle, de gerne vil have, det er der.

Der er nogle dygtige folk i skatteforvaltningerne rundt omkring, som de gerne vil ansætte til hjælp for at udarbejde deres egne regnskaber, og hvad de nu skal aflevere. Men ud over det er det jo småt. Så også her mangler man jo konsekvensen af de udtalelser, for hvad så? Og man fristes jo en gang imellem til at spørge dem og gør det altså også, når man er mig i hvert fald: Jamen er det bedre at være offentligt forsørgt end at være offentligt ansat? Og det får man sjældent noget svar på.

Offentlig forsørgelse er ikke i sig selv noget vidunderligt, offentlig ansættelse er det heller ikke. Men skal man vælge mellem at lade folk gå på en passiv ydelse i årevis og så på visse afgrænsede områder sige, at her har vi i det offentlige et stigende varigt behov og kan kanalisere nogle mennesker derover, så vil vi være parat til at drøfte en sådan overflytning.

Man må ikke referere fra et samråd, så jeg siger bare, at det var mit indtryk, at arbejdsministeren havde fem kategorier af ledige, som han stillede op, og han understregede utrolig fornuftigt – og man må vel godt referere en lille smule, når man har noget pænt at sige – at der er vidt forskellige betingelser for de grupper af ledige, og derfor skal der også tages vidt forskellige midler i brug for at få dem i gang igen.

Men vi kommer ikke uden om, at vel har vi store grupper af ledige, som vi forhåbentlig ved hjælp af uddannelse, omskoling osv. kan få ud igen i det private erhvervsliv – og det er vi meget tilfredse med udsigterne til, lad os håbe det, lad os gøre alt, hvad vi kan for det – men vi har også grupper af ledige, som er tek-